

tion of Asia Minor has a twofold interest. Specifically it represents the last in a long series of religio-linguistic changes to which Anatolia had been subjected over the centuries. Broadly considered, the Islamization and Turkification of the Anatolians in the later Middle Ages, along with the Christianization and Hispanization of Iberia, constitute one of the last chapters in the history of cultural change in the Mediterranean basin. Since antiquity the inhabitants of the Mediterranean world had been subject to a remarkable variety of transforming cultural forces: Hellenization, Romanization, Arabization, Christianization, and Islamization. To these were now added Turkification» (p. 1). Certainly Professor Vryonis's book now becomes a vital source for the last named process in particular, and no student of Anatolian Hellenism or Turkology can afford to be without it under any circumstances.

JOHN E. REXINE, Ph. D.
Colgate University

*

Ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικότητας
καὶ ἡ τηλώρασις

Ἡ ἀπόψις τοῦ Lic. Desiderio Graue

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Τετάρτου Ἐθνικοῦ Σαφρονιστικοῦ Συνεδρίου, τοῦ ὁποῖου ἔλαβε χώραν εἰς Μεξικόν (23-25 Νοεμβρίου 1972) ἀντιμετωπίσθη καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὅποιαν ἄσκει ἡ τηλώρασις εἰς τὴν ἐγκληματικότητα. Συγκεκριμένως, ὁ Lic. Desiderio Graue, τῆς Μεξικανικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ποινικῶν Ἐπιστημῶν, ἐξήγησε διεξοδικῶς τὸ θέμα. Τὰ συμπεράσματα δὲ καὶ αἱ προτάξεις τοῦ δημοσιεύονται εἰς τὸ *Revista Michoacana de derecho penal* (No. 15, Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1973, σελ. 166-177).

Ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἐρεῦνης τοῦ ἀπέδειξε ὅτι ἡ τηλώρασις ἄσκει κοινωνικὴν κυρίως ἐπίδρασιν, τὸ ὅποιον εἰς μεμονωμένα ἄτομα, ὄσον καὶ εἰς κοινωνικὰς ομάδας. Εἰς δὲ τὰς ἐπικρίσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς τηλώρασεως, ὁ συγγραφεὺς ἀντέταξε ὅτι ἡ τηλώρασις, ἐν ἐπιπέδῳ ἐν εἰς τὴν πληρεστέραν ὀργανώσιν καὶ εἰς τὴν περισσότερον ἐπιμελημένην παρουσίαν τῶν προγραμμάτων τῆς, θὰ ἦδυνον τὰ καταστῆ ἐν χρήσῳ μέσον διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν πολιτιστικῶν καὶ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιών.

Ἐπὶ πλέον, ὁ συγγραφεὺς προτείνει τὸν λεπτομερῆ ἔλεγχον τῶν «μηνημάτων» τὰ ὁποῖα μεταδίδονται μὲθ' αὐτῆς τηλώρασεως, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιβλα-

βῶν ἐπιδράσεων. Κατὰ τὸν Desiderio Graue, ὁ ὑπεύθυνος τῶν προγραμμάτων τῆς τηλώρασεως πρέπει νὰ συμβουλευμένοντα ἐξεχόντας ἐπιστήμονας—καὶ δὴ ἐγκληματολόγους—προκειμένου νὰ προβάλλουν ἔκπομπάς αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπέβλεπον εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητας.

Ὁ Lic. Desiderio Graue ὑπογραμμίζει ἐπιπροσθέτως τὸ γεγονός ὅτι ἡ τηλώρασις δύναται γενικότερον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνίας—καὶ δὴ τῆς μεξικανικῆς τοιαύτης—διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιών καὶ τῆς ἐθνικῆς ἰδιοσυστάσεως τοῦ μεξικανικοῦ λαοῦ.

Ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλειονότητα τῶν ἐγκληματολόγων αἱ ὁποῖοι παραδέχονται τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν τῆς τηλώρασεως—ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν νέων—ὁ Lic. Desiderio Graue πιστεύει ὅτι ἡ τηλώρασις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον προλήψεως τῆς ροπῆς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, καὶ προτείνει τὴν διεπιστημονικὴν σύνθεσιν τῶν συμβουλίων τῶν ὑπευθύνων τῆς τηλώρασεως καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς κοινωνικῆς ἐπιστήμης, δεδομένου ὅτι αἱ ἐπικρίσεις ἐναντίον τῆς τηλώρασεως προέρχονται κυρίως ἐκ τῶν ποινικολόγων καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸν ρόλον τῆς ὡς γενεσιουργοῦ αἰτίας τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητας. Τέλος, ὁ Μεξικανὸς ποινικολόγος προχρῆσεν πέραν τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ τηλώρασις δύναται νὰ ἀναχατίσῃ τὴν ροπὴν πρὸς τὴν βίαν καὶ τὴν ἐγκληματικότητα, ὑποστηρίζον ὅτι αὕτη δύναται, ὑπὸ ὀρισμένως βεβαίως προϋποθέσεις, νὰ συντελέσῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου μιᾶς κοινωνίας.

Τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα συμπύκνουν ἐν πολλοῖς μὲ ἐκεῖνα τῶν περισσοτέρων μελετητῶν καὶ ἐρευνητῶν τῆς τηλώρασεως, αἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ἡ τηλώρασις εἶναι ἐν ὀψίστες σημασίας μέσον μαζικῆς ἐπικοινωνίας εἰς χεῖρας τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, ὅπλον πανίσχυρον διὰ τὸν πολυμορφον ἀγῶνα καταπολεμήσεως τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητας.

N. Δ. ΑΟΪΖΟΣ
Maître de Sociologie

Ἐπιστημονικὸς Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

Ἀπάντησις εἰς κριτικὴν

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ ἐυχαριστήσω τὸν καθηγητὴ Κιτσίκη γιὰ τὰ εὐνοϊκὰ καὶ τὸν σκόδλια σχετικὰ μὲ τὸ συνοπτικὸν μελέτημά μου μὲ τίτλο «Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Ἐθνικισμὸς ἐπὶ τῆς Τουρκίας: Σύνομη Ἱστορικῆ Ἀνασκόπησις», ποῦ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενον τεύχος

τῆς «Ἐπιθεώρησης». Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σημεῖα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἐπιφυλάξει, θὰ ἤθελα νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

α) Συμμερίζομαι τὴν ἀπόψιν τοῦ ὅτι σὲ μὴ μὲτρητὸ τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνῃ ἀναδρομὴ ἐπὶ τὴν περίοδον 1912-1913, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ ἔργο τοῦ Ziya Gokalp. Θὰ ἔλεγα ὅμως ὅτι οὐτε καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἀρκετὸ. Μιὰ εἰς βάθος ἀνάλυσις τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ πολὺν περισσότερο καὶ νὰ συμπεριλάβῃ τὸν 19ον αἰῶνα, μέχρι τὴν περίοδον τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Μιὰ τέτοια ὁμως εὐρύτερη ἀνασκόπησις θὰ ὑπερέβαινε τὰ πλαίσια ποῦ καθορίσθηκαν σαφῶς ἐπὶ τὴν ἐισαγωγὴν τοῦ μελετητικοῦ, ὡς ἔζη: «Σὲ δὲ, ἀκολουθεῖ θὰ προσπαθῶσιν νὰ παρουσιάσωμεν μερικεὶς βασικὰς ἰδέας ποῦ ἐνδυνάμωσαν τὸν τουρκικὸν ἐθνικισμὸν ἀπὸ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ ἔπειτα».

β) Σχετικὰ μὲ τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Κιτσίκη ὅτι «τὰ φασιστικὰ κινήματα τῆς περιόδου 1941-1944 δὲν εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ» καὶ ὅτι «ἀπρόκειται ἀπλῶς περὶ ὑπερβολῶν ὀρισμένων ἐξωτεριστῶν», θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ὁ ἴδιος ἐχῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ἄλλα ἐθνικιστικὰ κινήματα ποῦ νὰ εἶχαν χαρακτῆρα δημοκρατικὸν καὶ φιλελεύθερον καὶ νὰ ἐπιρρέασαν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν περίοδον μεταξὺ 1941 καὶ 1944, γιὰτι προσωπικῶς τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω. Ἀντίθετα, θυμικεὶς καὶ τουρκικεὶς πηγῆς ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἀντλούμε τῆς πληροφορίας μας, ἡ μὴ μετὰ τὴν ἄλλα κατὰ τρόπον κατηγορηματικὸν χαρακτῆρουν τὰ ἰδεολογικὰ καὶ ἐθνικιστικὰ κινήματα, ποῦ ἐδῶςποζῶν τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς σκηνῆς αὐτῆς τῆς περιόδου, σὰν κινήματα φασιστικῶν καὶ ναζιστικῶν τύπου (Heyd, Bisbel, Holster, Karpat κλπ.). Δὲν μποροῦσε ἐξ ἄλλου νὰ ἦταν διαφορετικὰ γιὰτι ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἡ τουρκικὴ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐπίστατον πᾶς μὴ νικητῆς ναζιστικῆς Γερμανίας εἰς βάρος τῆς Ρωσίας θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν προσάρτησιν ἐπὶ τῆς Τουρκίας τῶν τεραστίων ἐκτάσεων τοῦ Ἄζερμπαϊτζάν καὶ τοῦ Τουρκιστάν, μὲ πληθυσμὸν πολλῶν εκατομμυρίων, ποῦ ἀνεκῶτερον ἔθεωρετο ὅτι ἀνήκον ἐπὶ τῆς τουρκικῆς φυλῆς. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποῦ καθὲς δημοκρατικὴ φωνὴ ἡ ὁποῖα τολμοῦσε νὰ ἐπικρίνῃ τὴν φιλογερμανικὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως ἐτίθετο σιωπηρῶς ἐκτὸς νόμου. Μόνον ὅταν ἡ πλάστῆρα ἔγειρε σὲ βάρος τῆς Γερμανίας καὶ ὑπὲρ τῆς Ρωσίας, ἄρχισε ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις νὰ ἀνέχεται καὶ συχνὰ νὰ ὑποκίνη φιλοαρκετῆς ὀργανώσεως καὶ πάλι μὲ σκοπὸν νὰ συμμετάσχη ἐπὶ τὸ «παίχνιδι» τῶν συμμάχων ὅπως καὶ τὸ ἐπέτυχε τελικὰ.

γ) Σχετικὰ μὲ τὸ ὅτι ὁ «Τουρκισμὸς» ἢ ὁ «Παντουρκισμὸς» δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκη φυλετικὰ ἐθνικιστικὰ συστήματα, δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν κ. Κιτσίκη